

Kreditní karty jsou nyní nutností všedních dnů a až v brzké budoucnosti banky zruší tištěné peníze, potom jedna, či dokonce i jeden, se bez minimálně jedné kreditní karty již neobejde. Doposud jsem se moc nezamýšlel nad kartami, kterých mně v peněžence postupně přibývá a prostě jen vždy činím vše, co mně banky nařizují: Pochvě si pamatuji pin každé karty a pečlivě karty uschovávám na místa, kde je často nemohu najít ani já, neřkuli nějaký zloděj. A samozřejmě, že vždy každý měsíc platím co po mně banky žádají.

Při nákupu ale většinou kartou neplatím, neboť nákupy totiž platí výhradně má Olga. Takže se stává, že pokud tak jednou za půl roku kartou platit chci, potom strkám v obchodě kartu tam kam se nemá a chci zcela zbytečně podepisovat papír, lezoucí z tiskárny pokladny. Když před pár dny jsem chtěl platit za tabák do fajfky a opět jsem trapně mával kartou, rozhodl jsem se, že se na ty kreditní karty podívám doma podrobněji a jednou provždy se naučím je nejenom platit, ale i s nimi platit.

Jako skutečně velkou náhodou se stalo, že zrovinka v televizi byl pořad, kde o kreditních kartách mluvili. Díval jsem se a poslouchal tak usilovně, jak jsem již dlouho něco podobného nedělal. Procházel jsem od jednoho překvapení do druhého a nevycházel jsem z úžasu, co vše taková karta na mě ví a co přede mnou tají. Navíc se mně nelíbilo, že je i ochotná to na mě prozradit nejenom v supermarketu, ale i na dálku kdekoli na ulici!

Koncem programu jsem dospěl k závěru, že za všechno může ten chip, zabudovaný do karty! K tomuto závěru došlo také mnoho lidí a v televizi názorně ukazovali, jak se s tím vypořádali. Někteří chip propíchlí, jiní ho překrojili nožem a jiní vykrojili v chipu malou díru. Mně se ale ani jedno řešení nezdálo dost drastické.

Vzal jsem tedy karty na pracovní stůl v garáži, nešel kulatou raznicí a z milých chipů jsem vykrojil velká kolečka. Ta jsem navíc zahodil mezi recyklované odpadky, protože vím že jakmile tam něco omylem zahodím, tak to v té popelnici již nikdy nenajdu.

Potom jsem pro dobrou míru nožem vyškrábal kód na každá kartě, takže pokud bych kartu ztratil, bez pin a bez tohoto kódu, případný nepoctivý nálezce nic z mé karty neutratí.

Spokojen se svou prací jsem se opět usadil před televizi a začal se obávat, že jsem ty karty vlastně zničil a budu je moci již jen platit, ale na utrácení mně dobré nebudou. Má Olga mně mé obavy potvrdila a byla ráda, že jsem nevěděl, kam si ona schovává její karty.

Měl jsem ale jakousi malou naději, že tentokráte ti lidé v televizi věděli o čem mluví a tak mně snad to zprznění mých karet projde. Nicméně jsem tu zkoušku nechal na Olze a sám se doma schoval a vypnul telefon.

Hnána spravedlivým pocitem mě potrestat utvrzením že měla pravdu, jako ostatně stále samozřejmě má, Olga vzala mé karty a odjela nakupovat. Když se auto Olgy opět objevilo před oknem a ona se vracela z nákupu, zavřel jsem se honem na záchod, kde jsem věřil, že právě tam v klidu přežiji její projevy nelibosti. Byl jsem si jistý, že karty nefungovaly a tudíž si Olga udělala v obchodě ostudu, což mně jistě jen tak neprojde.

Když Olga bez jakéhokoliv nadávání z chodby zašvehelila, že je již zpět, nechtěl jsem věřit vlastním uším. Přes zavřené dveře jsem se ji pro jistotu zeptal, jestli si je jistá a ona znovu přátelsky zašvehelila. To stačilo, spláchl jsem, abych přidal svému pobytu na záchodě autentičnosti, a vyšel do kuchyně za Olgou.

Ta již sama od sebe si postavila konvici na kávu a spustila, jak vše to nakupování ji dělá mladší. Na mou otázku, kterou se mně podařilo vtěsnat do jedné mezery v jejím líčení, mně odpověděla, že na mé propíchané karty se nakupovat dá. Sice ten terminál v supermarketu ji dodatečně dvakrát žádal, aby tu kartu tam zasunula lépe, ale když to Olga pokaždé udělala jak jen nejlépe uměla, nakonec to terminál vzdal. Jistě ač nerad souhlasil, že tedy stačí kartu jen protáhnout úzkou mezerou na straně terminálu. Potom chtěl na Olze pin a když se Olga nespětla a zadala správný pin, terminál blahosklonně uznal, že nákup je zaplacený. Dokonce ani to, že na kartě nebylo číslo kódu terminálu nevadilo!

Takže nyní se mohu nebojácně vydat do ulic, s peněženkou plnou proštípaných karet, a vím, že si nikdo nemůže přečíst, co je na nich uschováno. Respektive, na nich není uschováno nic, neboť ty karty mají poškozenou informační centrálu. Věřím ale, že to je jen otázka času, kdy se terminály v supermarketech namíchnou natolik, že přestanou přijímat omezené informace na magnetických prouzcích karet a budou požadovat informace z chipů. Vyspělejší bratři těchto terminálů, tzv. "Tap N Go", to tak již vyžadují. To potom budeme používat karty Olgy, která si je našťestí ode mě zprznit nenechala.

